

Patrícia Boldú

Naps & Cols

Il·lustracions de Núria Feijó

1

El senyor Nap i la senyoreta Col

Vet aquí la senyoreta Col. Sempre s'està ben dreta d'esquena a la cadira del seu balcó, situat entre la botiga Queviures Serra i la Farmàcia i Laboratori Nordbeck. Aquesta jove barcelonina té un estrany encant: extravertida de mena, és llargaruda i esprimatxada, d'uns ulls felins que espeteguen guspires com una foguera de Sant Joan. També és extremadament al·lèrgica

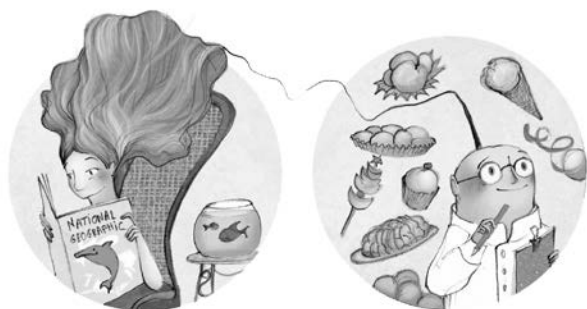
al pèl dels animals. Us recordeu de l'Obèlix? Doncs la senyoreta Col, de petita, va caure no pas a dins d'una marmita amb poció màgica, no, sinó del seu llit! I va passar tota la nit abraçada al gos del seu avi, en Murphy, que era un terrier escocès negre amb molt males puces. Des d'aleshores, la senyoreta Col va desenvolupar una al·lèrgia fortíssima als àcars, que són uns aràcnids que viuen enmig de la pols i del pèl dels animals. Cap metge no l'havia pogut curar mai i ja és molt dir, perquè fins i tot l'havia visitat un doctor de Nova Zelanda!

Però fixem-nos-hi de més a prop. La senyoreta Col, quan no és a classe de dansa o d'esgrima o de defensa personal, passa molta estona pintant-se les ungles de vermell. Xiiiit!, silenci, o l'esmalt se li sortirà de l'ungla.

Al davant mateix del balcó de la senyoreta Col viu el millor cuiner del món: el senyor

Nap. És alquimista, investigador, tot un científic! I, també, l'home més baixet de la ciutat. Diuen que quan era com en Polzet, va protagonitzar un anunci de xiclets (ja sabreu que els xiclets es van inventar com a alternativa a la pasta dentifícia; per poder-se rentar les dents dalt d'un avió sense necessitat d'aigua). I la marca de xiclets en qüestió, en mostra d'agraïment, li va regalar un bitllet obert per a dues persones amb l'aerolínia Aire, molt de moda als anys seixanta del segle xx. Gràcies a això va poder viatjar –sempre acompanyat per la seva dolça mare– arreu del món i descobrir els sabors i les flaires de les cuines de gairebé tot el planeta. Als cinc anys, per exemple, ja havia tastat tots els purés de verdura asiàtics; als set, recitava de memòria el nom dels insectes comestibles d'alguns dels mercats més famosos de l'Àfrica; als nou, tan sols li faltava

per tastar la cuina nepalesa; i als onze, gràcies als contactes que s'havia anat forjant amb el temps, ja s'havia entaulat als restaurants dels xefs més famosos de Mèxic i dels Estats Units. L'aerolínia Aire va fer fallida als anys setanta, de manera que els viatges es van acabar de sobte. Però la riquesa d'experiències, sabors i textures que havia acumulat el petit senyor Nap farien d'ell amb els anys un prodigi del diàleg entre la cuina occidental i l'oriental. Què dic, un prodigi, un geni universal dels fogons de Catalunya!

No és estrany, doncs, que avui dia el senyor Nap dirigeixi el seu propi restaurant i passi l'estona intentant inventar noves sensacions i nous plats amb què delectar els seus clients. Viu sol amb un gat. Quan surt al balcó, ho fa sempre distret i sense prestar gaire atenció. Rega els geranis, les petúnies i el seu ficus amb una rapidesa extraordinària: tot just el temps d'abocar-hi un raig perquè no es morin de set.

Així, gràcies a la càmera de seguretat instal·lada per l'Ajuntament en una cornisa, s'observa fàcilment que mentre la senyoreta Col s'informa sobre els costums d'aparellament dels dofins d'aigua dolça, el senyor Nap pot arribar a comptabilitzar en una llibreta més de cent postres diferents a base de préssec. Res no fa predir que els destins d'aquests dos veïns tan diferents estiguin necessàriament a punt d'encreuar-se.

2

Un amor a primera vista

Però la història comença el primer diumenge d'un mes de juny qualsevol. La senyoreta Col, sorpresa, *va trencar* el silenci de les cruïlles de l'Eixample amb un crit esfereïdor:

–Ai!

Una de les seves ungles, la més vermella i punxeguda, s'havia trencat. Immediatament, el senyor Nap patí un esglai al cor concentrat

com estava anotant en una llibreta: «Hi ha quatre sabors fonamentals: dolç, salat, àcid i amarg, i a partir d'aquí tot és possible». Aleshores, va obrir de bat a bat les portes del balcó i amb un gest ràpid de peus, com si ballés un twist, va impedir que el seu gat negre no sortís esperitat, des d'on qui sap, pobrissó, si podria caure.

Sota el sol radiant de les dotze i un minut del migdia, de manera enlluernada però precisa, el senyor Nap va poder copsar per primer cop la bellesa indòmita de la senyoreta Col, que seguia esvalotant els coloms amb els seus crits d'*Ai! Ai! Ai!*

Es va fer un silenci sepulcral.

–Es troba bé? –va cridar el senyor Nap, alçant-se de puntetes i enretirant el ficus uns centímetres.

–Sí, m'he trencat una ungla!

De costat, com un gira-sol, va somriure la senyoreta Col.

–Sóc el senyor Nap! –va afanyar-se a presentar-se–. I vostè?

–Jo sóc la senyoreta Col!

És clar que es van acomiadar de seguida. La distància dels seus balcons impedia poder conversar gaire més sense haver de cridar. Massa tard, estimats lectors! Els coloms s'havien aplegat ja com un senyal inequívoc. En l'interior del senyor Nap naixia una foguera de Sant Joan espetegant grush, gushh, guspíres; com a conseqüència d'això, ja no va poder seguir treballant més concentrat en les seves investigacions. Justament a la ràdio sonava en aquell moment una cançó que parlava de com ell se sentia: «Si jo sabés que vostè també m'estima... Quin món tan meravellós que seria».

